

Niet knuffelen, niet knuppelen

Het Parool, 30 december 2008

Armoede kweekt straatvechters. Dialoog past er niet bij

David Pinto

We hebben onze buitenlanders met zeer zachte en met zeer harde hand bejegend. Laten we het beleid nu eens nuchter analyseren.

Vele jaren was het bon ton om de ‘zielige buitenlander’ in de watten te leggen. Buitenlanders werden omgeven door een leger hulpverleners dat klaarstond om bij elke kuch op te springen, actie te voeren en op de overheid af te geven.

Bij vele voorzieningen, zoals subsidie voor sportactiviteiten, werden buitenlanders voorgetrokken ten opzichte van de leden van de ontvangende samenleving. Eisen stellen aan buitenlanders, op welk gebied dan ook, was not done en werd gezien als politiek incorrect, met name door de linkse partijen onder aanvoering van de PvdA.

Zodoende kregen buitenlanders geen enkele impuls om hun best te doen, talenten te ontplooien en zich te ontwikkelen. Dit is wat ik heb uitgedrukt met het concept ‘Doodknuffelen’ dat ik twintig jaar geleden in de Volkskrant (18.6.1988) heb geïntroduceerd. Ondertussen is het ‘minderhedenbeleid’ van toen vervangen door ‘integratiebeleid’ en sindsdien is Nederland naar de andere extremititeit doorgeschooten: van doodknuffelen naar doodknuppelen. De verharding is met het ‘integratiebeleid’ ingetreden. Van nieuwe Nederlanders wordt keihard en zonder blikken of blozen geëist hun eigenheid op te geven ten dienste van ‘De Integratie’.

Diezelfde PvdA verklaart nu bij monde van haar voorzitter Lilianne Ploumen dat zij heeft geleerd en kiest in het vervolg voor de confrontatie: nieuwkomers moeten zonder voorbehoud kiezen voor de Nederlandse samenleving.

De PvdA heeft niets geleerd. Nog steeds blijven de beoogde en gewenste resultaten, ook van het nieuwe beleid uit. Enige jaren geleden werd parlementair onderzoek ingesteld dat het integratiebeleid ging evalueren. Het rapport dat de commissie-Blok uitbracht, was ronduit waardeloos. Het sussende karakter ervan verhinderde om tot de kern van de mislukking door te dringen en heeft geleid tot een stagnerende werking en (beleids)schade.

Wat die commissie Blok destijds was ontgaan en nu de PvdA nog steeds ontgaat, is het volgende.

- Er wordt niet erkend dat de huidige migrantenpopulatie en hun kinderen enerzijds en de ontvangende samenleving anderzijds botsende waarden hebben. Denk daarbij aan de ingebakken Nederlandse waarden als verregaande individuele vrijheid; polderen en consensus; gedoogbeleid (alles ‘moet kunnen’); verregaande acceptatie van homoseksualiteit; verheerlijking van middelmatigheid (‘doe gewoon, dan doe je gek genoeg’); doorgevoerde nuancering tot onduidelijkheid aan toe; emotiebeheersing; antiautoritair gedrag, ook jegens kinderen.
- Eenzelfde beleid kan niet heilzaam zijn voor zo veel verschillende doelgroepen.
- Beleid dat wordt bedacht of geadviseerd door westerlingen van de midden- en hogere klasse (à la Paul Scheffer), past niet bij mensen met een traditioneel en arm plattelandsachterland. Armoede kweekt straatvechtersmentaliteit. Dialoog past hier absoluut niet bij.

- 'Integratie' is een onduidelijk concept. Met welk segment van de maatschappij, met welk milieu en tot hoever dient een migrant te integreren?
- Marokkaanse boeven in diverse steden zijn geïntegreerd en Chinezen niet. Over de eerste groep klagen we, over de tweede niet. Hoe kan dat?

Hoezo moeten nieuwkomers zonder voorbehoud kiezen voor de Nederlandse samenleving? En omdat doodknuffelen de PvdA stemmen heeft gekost, slaat men nu in die kringen door naar doodknuppelen. En het meest bizarre is dat er nog steeds dezelfde twee oude (politieke) kampen het debat beheersen: de aanhangers van de boterzachte en de bikkelharde aanpak. Er is geen plaats voor een nuchtere, analytische en zakelijke benadering. Onlangs kwam ene Jean Tillie van de ultra linkse club IMES van de UvA met een 'onderzoek', waaruit zou blijken dat 'we veel thee moeten drinken' om de problematiek van de integratie op te lossen. Het is hét klassieke bewijs dat de uitkomst van sociaalwetenschappelijk onderzoek afhankelijk is van de persoon van de onderzoeker.

De media, over de gehele linie, blijven varen op dezelfde (bevriende) witte 'deskundigen' van weleer, wier adviezen tot niets hebben geleid. De overheid blijft belastingsgelden pompen in nutteloze instanties zoals Forum in Utrecht. Deze club interviewde onlangs 37 studieadviseurs en stagebegeleiders van acht hogescholen over 'maatwerk voor allochtone studenten' en bracht een rapport daarover uit.

'Geen representatieve steekproef dus', erkennen zij zelf, maar 'vooral bedoeld als indicatie'. Zijn belastinggelden hiervoor bedoeld? En zijn er niet voldoende en beter toegeruste onderzoeksscholen voor dit werk?

En wat doet de PvdA om de 'verloren stemmen' op Wilders terug te winnen? Bikkelhard optreden: doodknuppelen. De asociale lijn van Markouch en Aboutaleb toejuichen en Vogelaar met haar zachtere lijn schaamteloos afslachten. Nu ben en was ik absoluut geen fan van deze onsympathieke Ella. Maar ik had liever gezien dat zij de laan was uitgestuurd vanwege haar volkomen middelmatigheid dan vanwege haar zachte aanpak.

Net als in 1988 besef ik dat ik hier geen 'vrolijk' boodschap uitdraag. Het is evenwel goed te beseffen dat verwennen en verwaarlozen op den duur even slecht uitpakken. Denk hierbij toch dan maar dan aan het populaire Marokkaans gezegde: 'Neem een raad die je doet huilen en niet één die je doet lachen'.

De auteur is hoogleraar/directeur van het Intercultureel Instituut (ICI), Amsterdam.

www.davidpinto.nl

06 53 97 18 22